

דיבורים טובים

שבוען לילדים של 'משמרת השלום'

הנפקה:
לא להעלב

לא חברים מחייבים פמה אני שווה

אחד הפתפליים, אינו נרגע מפני שראה. למחרת יום כפוף הוא מגע לרבי יעקב ומבקש מפנו למכר לו את הנקות הדוליה של אותו עלבון. של אותה שתיקה. אך רבי יעקב מתחפלאו הוא אינו מבין על מה הוא מדבר: "למcker זכות? או זכות פלל לא נעלבת? ואיתן כונס על האיש! בקר ברגע של הפטירה לא היה לי שוםicus עליי..."!

בעקבות אותה הבלתי זכה רבי יעקב, ובאותה שעה נולד לו בן לאחר שנotta המתנה ארוכה. הבן גדל והיה לצדיק רבי אחרן הגדול מקובלין ו"ע. שזכה להכניס תחת קניי השכונה כশמנונים אלף בערך תשובה, ועד היום יהווים מתחזקים מדבריו ומזרתו.

איך הצדיקים אינם נעלבים?

זהו ספרו מרגש, אך אין הספר היחיד. ישנם ספרורים רגילים על צדיקים שככל לא חשו עלבון או

סתירה בליל יום כפואר

ליל יום כפואר בבית הכנסת של העירה יאנובה. רבינו יעקב שנבחר להיות חון, שופט ומתפלל שמווע עשרה בכונה. אט אט מסיים כלם את תפלהם ומתחים לו שיתחיל את פיטוי היללה. אך רבי יעקבכח שקווע בתפהלה, ומיסים אותה ורק דקות ארכות אחורי כלם. בשווא פושע שלוש פסיעות לאחרור, ונש אליו בכעס אחד מעשני הקהלה. איש פריך במקה, נתן לו סתרה מצצלצת על הלחי וצעק: "חצפה! אין אתה מעוד להתפלל באריכות קשאנשים קוחחים? זה לא יפה! חבל שבקחו אותך להיות חזו!"

הפתפליים המומרים ממוקמים לתונטו של רבי יעקב. אך הוא, אבלו לא קרה דבר, פושע שוב שלוש פסיעות קדיימה, ומיד מתחילה באכירת פיטויليل ליל יום כפואר: "עליה תחנוןנו..."

או מה הסוד? איך לא געלבים?
לצדיקים יש ערך עצמי חזק, היפותר היטב
לברוא העולם. הם יוצרים שלא היטובים מוחלטים
מה הענין שלהם אלא רק הקדוש דרכון הוא; ברור
לهم שאצלו הם שווים הרבה
הרבבה, שווים בכל מצב ובכל
מקרה. הפלמים הפעיליות
לא מקטינות אותם. הם רק
שומעים ושוקלים בקבץ
ראש אם יש בדברים אלו
מה לחתת לעצםם לשפר
ולמתן להפאה.

"אני" זה לא מה שאנשים
חושכים עלי. אני זה מה
שהשם חושב עלי, והוא
חוشب שאני יכול וחזק
ומסכל. הוא מצפה מוקני
לעשויות לו חחת ונונן לי כל מה
שאני צריך בשבייל זה. אני יקר לו יותר מכך זכר
אחר בועלם, יותר מהפלאלכים אפלו.
אני זוכר שגם החברים שלי קרירים אצל השם.
הם אמורים משחו פקאייב? היתה להם טעתות זו
חבל! אבל אני לא אזכיר להחמל מהם או לשנא
אתם על כן. הפלמים שלכם לא משנות שום דבר!
רק לשם מחייב פאה אני שווה!

מה אמר לעצמי פְּשָׁמַעֲלִיבִים אֹתִי?

גם אם החברים מעיליכים אותן ואומרים לך
לכפל: "אתה צולע/חיש/שפון/נעמן/לא מבין", גם
אם זה אמת, זה לא מוחק אותן. כי אתה שנה בכל
מקרה. אין לך צורך להיות בריא/חזק/גבורה/
גאון כדי להיות שווה. זה פשוט לא משןה!
אתה נכוון? אז מה? אתה הרי יהודי חשוב עד
השטיינן!

צער מפלים פוגעות שאקרו
לهم.
הצדיקים יודעים שעלבון הוא מותנה
גדולה מהשם. הם פשוט שמחים עם הבזיזות, כי
ישורים מפרקים את העיוותות,
ובזיזות טוביים יותר מכך
הישורים שביעולים.

אבל - אתה שם לב? הם
לא רק שותקים, הם פשוט
אינם געלבים. לא מרגשים
את העלבון, גם אני רוצה
לא להעלבן או, במקרה שאני
רוצה לא להעלבו
לשתק בכם - אני יכול
לנסות, ובאזורת השם גם
להצליח. אבל בלב אני
מורגש שאני מותפץ' וכשהלכ
פראב כל בך, בחלק מהפצעים
זה עלול בסופו של דבר לצאת החוצה... או שאני
מעolib בחזרה את מי שהעליב אותי, או שאני חס
וחיללה, עלול לספר עליו לשון הרע...

חידה

חידות בענייני מדות
ושמרות החקשו

הבר זיו נמנזאל שומר טליתאות,
ירף פון מלאי הטענה

חידה:

oir יתכן שאדם מספר
לאב על בנו שעשה דבר
לא טוב על מנת שיוציא
אותו (שbastian זה זה מתר),
ואף על פי כן הוא עבר
בזה על אסור לשון הרע?

פתרונות: פישט. נרעבע בפסוק וכא יוסף
את דבterm רעה וכו'. ספר פרץ תמי בפתחה,
בכחלה לשון הרע כל ח' סעף יא.

כשזה ברור לך בתוך
לבך לאנשים זה כבר
מספיק. כבר אין צורך להתגעג
אתו ולהגיד לו שאותה לא תינוק...
בי הערך הוא שאותה לא נפצעת.
אותה מכיר את עצמן, ומרגיש חזק
ובפניהם.

כל שנאימים בענין שלנו, יהיה לנו קל
יותר לשתק בנסיבות אוננו.

בחנכה הזה ננסה לתקן את עצמנו ולמצוא
בתוכנו את כל הפעולות שהששים באחינו נתן
לנו. נזכיר לעצמנו שאצלו אנחנו שווים יותר
מכל הון שבעולם, וכך יהיה לנו כה לשתק ולא
להזיז.

רגע!

מה אני אród **בנסיבות מיוחדות לא יכולות לא יכולות**
להעליב אותן?
על זה נדבר בעזה בשבוע הבא...
בнтימ תחש על מה שקרה!
שבת שלום - משלם.

אם אזכיר שאתה לא מבין אז מה? השם בחר
למת לך מועלות אהרות!
וזה מה אם אתה חלש בגוף? לכל מעשה או
דבר שלך יש השפעה ענקית בעולם!
בשאותה זכר את האחות, את האור הנגדל הטמון
בך, את הופך להיות ליד חוק קאוד.
אולי יש לך פין שרינו מHIGH, וכשאותה שוכע
מלים מכךות, הם אין חדרות לתוך הלב שלך.
בשאותה חזק, אתה מסוגל להגיד: "זה הם אמורי
מה קרה?"
כי גם אם הם אזכיר משהו מעיל נורא, לא
נעה לאפס. הערך העצמי שלך לא נזוק, אתה
ילד יהודי יקר ואזריר ומוטוק ונפלא.
אם העלייבו אותך במשחו לא נכו? גם כאן
הערך העצמי עוד לא העלב!
לדעתה, חבר לעג לך: "אתה תינוק!"
אם הערך העצמי שלך חזק מספיק, אתה פשוט
שואל את עצמן: הוא חושב שאני תינוק. ומה אני
חוшиб שזה נכון? מפסיק לא! אני לא תינוק.

שבוע משולם

הלכה לשלomo השבת

על איזה לאו מהתנעה
עברים כפונקים
בחבר ומעלים
אותן?

"לא תונן..."

(יעקירה כי, כי) – הונאת דברים.
אסור לנרט לחבר עלבן,
צער או בושה.

זה אפօר מוקליאו שעליהם עולמים
אחד מוקליאו לשון קרע.
ל עבר בדבורי לשון קרע.

օջո՞յթ במג'ר՛ש հաշիմ

כתבבה: ש. רוזנטליין | איור: יוסי יוסוף

